

Incső- Antalhegy

Egyszer volt, hol nem volt, élt az erdő szélén egy szorgalmas favágó, Antal. Egész nap a rengetegben dolgozott, de a szíve gyakran magányos volt, mert nem akadt senki, akivel megoszthatta volna a gondolatait.

Nem messze onnan, egy virágos réten legeltette nyáját Incső, a pásztorlány. Éneke messzire hallatszott, és még a fák levelei is meg-megrezdültek tőle.

Egy nap Antal meghallotta a különös, szép éneket, és a hang után indult. Így találkozott Incsővel. Először csak köszöntek egymásnak, aztán beszélgetni kezdtek, és hamar rájöttek, hogy mindketten szeretik a természetet és a dalokat, történeteket.

Attól a naptól kezdve Antal rövidebb ideig vágta a fát, Incső pedig korábban terelte haza a nyáját, hogy minden este találkozhassanak az erdős domb és a rét határán. Antal mesélt az öreg fákról, Incső pedig dalokat tanított neki.

Lassan egymásba szerettek. Szerelmükről csak a barátaik tudtak, mivel a szüleik haragban voltak.

Egyszer haramiák támadták meg Antalt, aki hősiezen védekezett, de végül megölték. Halálának hírére Incső szíve meghasadt és Ő is meghalt.

Barátaik kérték a szülőket, hogy egy helyre temessék Őket. A szülők véget vetettek a viszálynak, és a két fiatal a találkozásuk helyén temették közös sírba. Így keletkezett **a Máriabesnyői temető**.

A temető melletti rétet azóta Incsőnek hívják. A temető feletti dombot pedig Antalhegynek.